Ч. 166. Середа 9 серпня (27 липня) 1905. Рік XV.

Виходить у Львові що дня (крім недїль і гр. кат. сьвят) о 5-ій годинї по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:
на цїлий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цїлий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти полїтичні.

До ситуациї на Угорщинї. — Новий з'їзд монархів. — Подї в Росиї. — Мирові переговори.

Положенє на Угорщинї все ще не змінило ся, але здає ся, положенє теперішного провізоричного правительства єсть все-таки лїпше і сильнїйше, як було положенє попередного правительства. Здає ся навіть, як коли-б против сполученої мадярскої опозициї лагодила ся якась акция, котра могла би підорвати єї силу. А тота акция лагодить ся в двоякім напрямі: Як звістно, формує ся нова велика партия на основі угоди з 1867 р. Нам, що стоїмо здалека від цїлого руху політичного і партийного на Угорщинї і знаємо єго лиш з ґазет, трудно єго зрозуміти а тим труднїйше оцїнити. На чолї того руху станув бар. Банфі, дотеперішний союзник Кошута і єго партиї независимости, котра стоїть на основах з 1848 р. Партия независимости споглядає на сей новий рух і акцию бар. Банфі'го дуже недовірчиво, але той все ще доказує, що він стоїть при своїх союзниках без зміни. Другу акцию веде само правительство против коаліциї, підхопивши єї гадку в справі загального права вибрчого. З Будапешту доносять тепер, що Цїсар призволив вже на то, щоби правительство угорске предложило палатї послів проєкт закона о загальнім праві голосованя. Коли би отже сполучена коаліция спротивила ся в засадї тому проєктови, то знайшлась би в критичнім положеню, бо противилась би сама собі; коли же згодить ся на него, то тим буде й мусїла признати законність теперішного правительства. Остаточно сяк чи так мусить рішити ся вже в найблизшім часї, чий голос має бути рішаючий на Угорщинї: чи Кошута чи Корони?

Берлиньскі ґазети подають звістку, що лагодить ся новий з'їзд монархів, а іменно анґлїйского короля Едварда з нїмецким цїсарем. В справі сїй доносить берлиньский „Lokal-Anzeiger“: Доси як нїмецка так і анґлїйска амбасада не уміють сказати нїчого рішучого о проєктованім з'їздї короля Едварда з цїсарем Вільгельмом. Але один достойник з дипльоматиї сказав кореспондентови згаданої ґазети, що коли прийде до з'їзду, то буде то певно з причин полїтичних, а не задля особистої куртоазиї. Проґраму стрічи виготовив вже льондоньский уряд для справ заграничних вже перед кількома тижднями. Задля тої стрічи король приїде до Марієнбаду не дня 11 серпня, як то первістно хотів, але о три днї пізнїйше. Король не хоче виїздити з Анґлїї, доки не набере певности в справі норвеґского престола і що до переговорів мирових в Порсмес. — Річ дуже імовірна, що в найблизших десяти днях настануть дуже важні подїї, хоч публичне мнїнє не так борзо о них довідає ся.

Про з'їзд царя з цїсарем Вільгельмом на фіньских водах довідує ся берлиньский кореспондент „Daily Graphic-а“, що на тім з'їздї не постановлено нїчого, що стояло би в суперечности з інтересами Анґлїї. Конференция порушила лиш справи, що відносять ся безпосередно до Нїмеччини і Росиї, як також справу мира. Змаганя цїсаря Вільгельма стреміли до того, щоби можна було мир заключити.

В Гельзинґфорсї відбула ся вчера велика демонстрация против царского рішеня постановлюючого, що всї фінляндскі виновники полїтичні мають бути ставлені перед росийский суд воєнний. В зборах взяло участь около 20 тисячів робітників і людий інтелїґентних. На зборах виголошувано бесїди із 6 трибун по фіньски і по шведски. Ухвалено резолюцию жадаючу безпроволочного усуненя росийскої жандармериї з Фінляндиї, зненесеня диктатури заведеної свого часу, знесеня цензури і заведеня давної свободи паспортової. Наконець домагано ся скликати надзвичайний сойм, котрий би мав заняти ся справою загального права виборчого. По ухваленю резолюциї де-

В окопах.

(З росийского — Дудорова).

I.

Темно довкола. Непроглядною плахтою закрила ніч широке поле, перерізане ярами і горбами. Зрідка тут і там блисне сніп огня і воздух дрогне від громового гуку пушочного вистрілу. Здалека, немов би у відповідь на грізне остереженє, також блисне огник і ґранат зі свистом переріже воздух, ударить ся о землю і тріснe з гуком, піднимаючи стовп землї і дрібного пороху.

Довкола з усїх сторін відзивають ся вистріли карабінів, снують ся в темноті відділні людскі стати, в пітьмі поринають відділи уоружених вояків, чиїсь голоси викрикають команду, брязчить оружиє, звідкись роздають ся зойки ранених. Нїчого не видко довкола — хоч око виколи.

В переді, там, звідки блискають огники, довгий ряд пригірків занятий окопами.

Там метушать ся люди, чути тихі голоси, частий тріск карабінів. Стріляють на вгад, лише щоби показати неприятелеви, що тут не сплять.

Серед невисоких корчів, в викопанім на подобу жолоба, неглубокім рові, закривши ся від сторони неприятеля маленьким земляним насипом, лежить молодий вояк. Рядом з ним в двох кроках від него, в такім самім жолобі, спокійно хропить старий вусач, титулярний підофіцир Іван Простов.

Федько Брикун з завистию поглядав в єго сторону. Він і сам не був би від того, щоби не задрімати, але не вільно, начальство застане — буде біда.

Він вже другу ніч проводить без сну, утомив ся, ломить молоді кости. Здаєть ся, половину житя віддав би за кілька годин сну.

— І чому нас не можуть змінити? — гадає з тугою і впирає зір в непроглядну темноту.

Лїниво набиває рушницю, стріляє сам не знаючи куди і успокоює ся. Ґранат з шумом перелїтає високо над єго головою. Федько мимохіть похиляє голову — він ще не привик до вистрілів і все ще кланяє ся неприятельским кулям.

Нинї перший раз прийшлось єму сидїти в окопі.

Він лиш недавно прибув з родини, з послїдним відділом резервових вояків і до сего часу був все лиш в резерві. А вчера нараз вечером вислали їх полк в передний ряд. Першу ніч перестояв на вартї, а відтак пішов в ряд і в окопи. Лячно Федькови, не привик він до таких річий.

— Просто як розбійники засїли... — думав, оглядаючись на боки і єго серце тужно стискає ся.

Однако поволи, поволи він успокоює ся і спомини з минулого находять на него, так що він забуває ся.

Єму пригадує ся маленьке, тихоньке сїльце, що боязливо примістило ся над берегом невеликої річки на стрімкім горбку. Всї хатки криті соломою, деякі з них від старости перекривили ся і жалїстно дивлять ся на сьвіт Божий своїми маленькими віконцями. Тут він перевів свій дитинний вік, тут і виріс. Як весело тогди єму було! Цїлий день бувало бігає він з громадкою своїх, таких самих маленьких товаришів, будує міста з піску, бавить ся в піжмурки, або уоружившись палицею ступає відважно рядом з товаришами, представляючи хороброго вояка.

Або, бувало, вийде в поле худобу пасти. Тихо, хорошо довкола, сонїчко сияє на голубім небі у воздусї, неподвижно повисши заливає ся дзвінким співом жайворонок.

Легкий вітрець ледве колише травинки, на небі нї хмарочки.

Як ляже Федько на мягку траву, то й вставати не хоче ся. Закриє собі шапкою лице і лежить, гріючись під теплим проміном та думає свою дитячу думу. Добре єму.

Рядом з ним, поклавши мохнатий писок на передні лаби, дрімає єго вірний друг Лиско. Зрідка стрясе своєю шерстию, щоби відганяючи вïзливі мухи. Федько хоч і не дивить ся, але все таки чує близькість свого приятеля і деколи витягаючи руку, гладить єго шовковату шерсть. А той при тім лїниво зівне, заскавулить і витягнувши морду, лизне Федька прямо в щоку. І гарно і тепло і свобідно. Вкінци і вечер поволи спустить ся на землю. Федько пожене товар до води а відтак і до села. Єго хата на другім кінци. Она також злегка нахилилась на один бік, крівля не конче добре зложена і зимою в хатї холодно. Але

монстранти розійшли ся спокійно, а поліция не ставляла нїякої перешкоди.

Які услівя мира ставить урядова Японїя, того поки що не знати; але з ріжних відзивів япаньскої праси та з ухвал всїляких зборів можна здогадувати ся, що услівя ті будуть більше менше містити в собі слїдуючі точки: 1) Право Росиї до Порт Артура, Дального і Ляотунского півострова переходить на Японїю; — 2) Манджурия буде отворена для загальної торговлї, а її адмінїстрация позістане в руках Японїї аж до повного заведеня мира; — 3) Манджурска зелїзниця переходить на власність япаньскої держави; — 4) Сахалїн остає ся при Японїї; — 5) росийскі кораблї военні, що знаходять ся в неутральних портах, мають бути видані Японїї; — 6) Амур і єго притоки мають позістати неутральні і военні судна не можуть по них плавати; — 7) часть приамурского краю, котрий Хінцї відступили Росиянам, має бути відступлена Японїї; — 8) над хіньско-росийскою границею має бути установлена неутральна полоса; — 9) найменше відшкодоване 4 до 6 мілїярдів єнів.

Новинки.

Львів, дня 8 серпня 1905.

— **Іменованя.** Президия краевої Дирекциї скарбу іменувала концепїстів скарбових: Михайла Яроня, Юл. Адамского, Адама Вісьневского, Адольфа Фрідмана, Ісидора Таля, Йос. Манельского, др. Антля Розенкранца, Адама Стшелецкого, др. Йоах. Туміна, Фр. Кольбушевского, Генриха Тишковского, Корнила Зубрицкого, Казим. Завішу, Стеф. Альбрихта, др. Володисл. Расїньского, Стеф. Пеншака комісарями скарбу в IX. кл. ранґи, а офіцияла канцелярийного Александра Еккерта і практикантів концептових: Володимира Гладиловича, Стан. Постемпского, Юл. Шмідта, Тадея Дешкевича, Казим. Герґовича, др. Стан. Найвальда, Володисл. Еккерга, Тадея Ґруци, Мих. Туркалевича, Мих. Юркевича, Здисл. Балявельдера, Йос. Міґлала, Войт. Ґруцля, Артура Адлера, Генр. Вайнерта, Льва Ваціля, др. Казим. Бавді, Болесл. Адвентовского і Мануїла Мокрицкого концепїстами скарбу в X. кл. ранґи.

— **Устні іспити зрілости** в осіннім речинци розпічнуть ся: а) в ґімназиях: Франц Йосифа у Львові дня 18 вересня; в рускій (академічній) ґімназиї у Львові дня 18 вересня; в другій (нїмецкій) ґімназиї у Львові дня 12 вересня; — б) в школї реальній у Львові дня 18 вересня. Абітурієнти, що хотять складати цїлий іспит, мають зголосити ся до дотичної дирекциї до 4 вересня с. р. Поправчі іспити зрілости будуть відбувати ся в тих ґімназиях і школах реальних, де відбували ся й цїлі іспити і розпічнуть ся 15-го вересня, а кандидати мають зголосити ся бодай на тиждень перед речинцем до дирекциї без подаваня до кр. Ради шкільної.

— **Нещастиві пригоди.** В Бориславі попарив ся в ночи на 18-го линия в наслідок вибуху лямпки бензинової підчас огріваня мотора Станислав Крушиньский, властитель фірми варстатової Влоцтовский і Крушиньский так сильно, що дня 30 линия в наслідок того номер. — На фільварку Звиївка належачім до Слобідки струсівскої вдарив кінь копитом так сильно в голову сина приватного офіцияліста Рубіна, що той в кілька годин потім номер.

— **Геройске дїло жандарма.** З Сокаля доносять: Онгди около 11 год. перед полуднем вибух в Пересні в хатї господаря Браха огонь і в короткім часї станув в полумінп цїлий будинок. В хатї було також двоє дїтий Браха, о котрих в страху всї позабули і нїхто вже не мав відваги їх ратувати. Аж патролюючий під ту пору жандарм Іван Яворівский з постерунку в Борках, завинувшись в мокре простирало, увійшов до горіючої хати і по якімсь часї виніс звідтам через вікно з нараженем власного житя двоє дїтий: 4-лїтну Анну і півторалїтну Магду.

— **Лїси горять.** З Левочи, спіжского комітату на Угорщинї доносять під нинїшною датою: Просторі лїси помежи Сепеш-Олясі а Словінкою горять від трох днїв. Треба було змусити жителїв сусїдних місцевостий до гашеня огню, бо була обава, що огонь перекине ся на сусїдні скарбові лїси в Надь Фолькмар. Вислано войско, котре за помочию вирубу має перервати пожежу. До вчера згоріло 1000 морґів лїса.

— **Буковиньскі Ромео і Юлїя.** Той Ромео називає ся такп по нашому Петро Гуцуляк і єсть робітником з Серету на Буковинї, а єго Юлїя то була 17-лїтна жидівочка Берта Шпассер, також з Серету. Они обоє знали ся і любили ся вже від трох лїт, а сими днями вибрали ся в сьвіт і заїхали аж до Львова, де станули в „Паньскім готели“. Але лихо не спить: за ними приїхав і опікун молоденької Берти, Гольдшлеґер з Серету і дав знати поліциї, котра арештувала Гуцуляка, а Берту з опікуном відослала до Серету. При арештованім знайдено 51 К і 12 с.

— **Велика катастрофа на зелїзници.** На шляху зелїзницї межи Шпремберґ а Зґожелиці (Ґерліц) у франкфуртскім окрузї реґентийнім в Прусах стала ся вчера пополудни страшна катастрофа. Поспішний поїзд, що виїхав із Шпремберґа о 5 год. 40 мін. пополудни, наїхав в новім бігу на яких 20 мін. дороги від Шпремберґа на надзвичайний поїзд, що їхав із Зґожелиць. Обі льокомотиви розбили ся. Оба ваґони берлиньского поїзду вбили ся зовсїм один в другий, а всї подорожні або тяжко ранені або згинули. До вчера 10 год. вечером видобуто 7 трупів. О скілько доси можна було розслїдити, причиною катастрофи було то, що обі сусїдні стациї не порозуміли ся докладно телєґрафом що до виїзду надзвичайного особового поїзду против поспішного. Місто Шпремберґ лежить над Спревою, а недалеко него знаходять ся копальнї брунатного вугля, прядільні вовни і гути скла.

— **Виділ рускої Бурси в Снятині** розписує отсим конкурс на приняте питомців до Бурси товариства на рік шкільний 1905/6. Приймє ся до Бурси 30 учеників зі школи реальної під отсими услівями: 1) Батько (опікун) питомця мусить бути членом Рускої Бурси в Снятинї і платити місячні вкладки по 1 К. 2) Кождий питомець мусить бути здоро-

---

Федько тим не журить ся, він знає, що єго там люблять і єму досить того.

Порозгоняє товар по хатах і біжить домів, разом з худою коровицею, коником і Лиском. Гримне дверми і хата немов заяснїє від дитячої веселости, мати і отець повеселїють. Сестричка в колисцї і братчик, що ще ледве ходить і ті усьміхнуть ся, витаючи первенця. Відтак став він підростати, став помагати дома при роботї, а дальше й сам пішов за плугом на радість своїм родичам.

З него вийшов хороший, сильний паробок, на него стали поглядати дївчата. Вдача у него була тиха і весела, горівки й в уста не брав. Родичі, бувало, дивлять ся на него — не нарадують ся.

А тут Оксана появила ся. Що за красавиця-дївчина була!

Лице румяне, стан стрункий, волосє вє ся, тяжкою косою на повну грудь звішує ся — любо поглянути.

Залюбив ся Федько, спати перестав. І Оксанї сподобав ся молодий паробок, забило ся і її молоде серденько. Пішли у них сходини, любовні речі, а відтак і повінчали ся.

Чотири місяцї жили як одна душа, аж нараз зчинило ся лихо. Тодї була війна — казали люди: Турок зробив заколот, хотів всїх перевести на магометаньску віру, а цар єму й війну виповів. Богато народу і з їх села на ту війну забрали і Федько не думав, не гадав, що прийде й на него черга.

Однако таки так склало ся. Прийшли люди з міста, забрали єго і повели воювати. Під ту пору, не довго перед тим, Оксана стидливо прикривши рукавом палаюче лице, сказала єму: „А ми, Федю, незадовго не самі будемо!“

Сльоза покотила ся з Федевих очий при тій згадцї і упала на обгоріле лице. Він без думки набив рушницю, вистрілив і знов задумав ся.

Боже, яка розпука була, коли єму прийшло ся покидати рідне село.

— Сину наш рідний, що ми будемо без тебе дїяти! — кричали крізь сльози родичі. Братчик і сестричка ридали, а Оксана неначе збожеволїла. Стоїть, цїла блїда як полотно, нї слова не говорить, лише дрожить, бідна.

За що відбирали єго їм?

Єго повели. Повалилась Оксана на землю, як підкошена, родичі заридали як дїти, а він відходив від них, як громом прибитий і плач давив єму горло.

...І ось тепер лежить він у вузкім рові і думає гірку думу серед свисту неприятельских куль....

Що-то тепер дїє ся там, в єго маленькім, тихім сільци?...

II.

Іван Простов протягнув ся в своїм рові і щось буркнув собі під ніс. Федько лиш того ждав. Єму страшенно хотїло ся поговорити, розпитати дядька о ті річи, яких він сам нїяк не міг пійняти своєю рекрутскою головою.

— Дядьку! — промовив голосним шепотом.

— Ну? — лїниво відозвав ся вусач.

Федько несьміло крякнув в своїм жолобі.

— Ось що, дядьку — почав задумчиво — лежу я і так думаю: з чого зачала ся отся війна?

— А ти о тім не думай, бо нїдочого не додумаєш ся. Лежи собі в рові та мовчи — відповів з повагою Іван Простов.

— Або ось знов, дядьку, приходить менї на думку — продовжав говорити Федько — ось, на примір, хочби ті самі Турки.... У них також мають бути родини і села....

— Звістно, суть. Як же без сїл!

— Ну ось, значить і їх пігнали?

— А хто їх знає!

— Значить і їм також гірко тепер против нас сидїти. А за що?

— Мабуть за то, що бісурмани.

— Нї, я не про то.... Я говорю: за що війна розпочала ся? Ось кілько лїт жию я і нї одного Турка на лїк не видав....

— Ну то й що?

— А то, що они менї нїчого не зробили, ну і я їм також....

— Ех, брате, дурний ти, як я бачу! — відрубав нараз вусач розсердившись. — Хиба ти один на сьвітї? Тобі нїчого не зробили, за то другим зробили....

— А щож они зробили?

— Що зробили? Ну й причепив ся, прости Господи! — строго відповів вусач, перебираючи в голові всї причини, які на єго погляд, могли би викликати війну.

— Колотить, кажу тобі....

— Хто дядьку?

— Хто! Звістно хто: Турок.

— Чогож він колотить?

— А того, що бісурманин нечистий.

— Якже він колотить?

То питане загнало на хвилю Івана Простова в кут, але він нараз щось пригадав собі і голосно сказав:

— Віра, бачиш, у них така. Всьо, що не по їхньому, приказано їм нищити і всюди заводити свої закони.... Ось примірóм сказавши: голови у них голять, або по десять жінок нараз мають, або свинини їм не вільно їсти. Ну ось они й хотять, щоби й наші їхню віру приняли. А цар каже, я на то не пристаю; зібрав войско тай пішов Туреччину забирати. Заберу, каже, то они скоро помякнуть. А ти не перебирай, а бий їх — додав Іван научуючи — бо як ти їх не побєш, то они тебе побють, а як всїх нас перебють, то й до сїл наших доберуть ся.

Федько слухав і мозок єго нїяк не міг пояснити єму: чому Туркови захотїло ся, щоби Федько і всї росийскі хлопи й пани поголили собі голови, взяли собі по десять жінок і перестали їсти вепровину, але послїдний доказ Івана він порозумів. Бо й правда: як они не побють Турка, то він забере їх землю і щезнуть з лиця землї дорогі і рідні села.

вий, що потвердять оглядини лікарскі, заряджені з початком року шкільного. 3) Виділ Бурси прийме лише добрих і пильних учеників за доплатою місячною 16 К в готівці або в натураліях. Бідним ученикам а відличним може виділ знизити місячні вкладки. 4) Батько (опікун) ученика буде точно платити визначену Виділом оплату з гори; однак вже в поданю мусить подати висоту місячної платнї, яку предкладає. 5) Кождий питомець зложить при вступі одноразовий даток на пранє 4 К, зужитє інвентаря 2 К і членьску вкладку (за батька) за вересень 1 К, разом 7 К. До поданя о принятє до Бурси долучити треба: 1) метрику хрещеня, 2) сьвідоцтво шкільне з послїдного півроку, 3) сьвідоцтво убожества підписане урядом громадским. Кождий ученик має мати 6 пар біля, 4 простирала, 2 пошевки, 2 ручники, 4 хустинки, 6 пар шкарпиток або онучок, подушку, ковдру або верету, добре убранє і 2 пари обуви. Білє має бути назначене. Бувші питомцї Бурси мусять вирівнати перед внесенем поданя всї залеглости, в противнім случаю їх поданя не зістануть увзглядненї. Поданя належить вносити до Руской Бурси в Снятинї на руки Вир. о. Филимона Огоновского, пароха в Снятинї, найдальше до 15 серпня 1905. Всечестнїйше Духовеньство взагалї, а снятиньского повіту особенно же упрашає ся о ласкаве оповіщенє в церкві сего конкурсу і заохоченє парохіян до посиланя дітий до школи реальної в Снятинї. — За виділ товариства „Шкільна Поміч“ в Снятинї: *Др. Могильницкий. Ілия Федорчук*, секретар.

Телеґрами.

Ішль 8 серпня. По авдиєнциї у Цїсаря був президент міністрів бар. Ґавч вчера на родиннім обідї цїсарскім. Відтак приймав в готели гостий, а вечером виїхав до Відня.

Порємес (в Америці) 8 серпня. Міністер Вітте приїхав тут вчера з Бостона.

Порємес (в Анґлії) 8 серпня. Вчера приїхала тут француска ескадра зложена з 18 воєнних кораблів. Принятє французских гостий було овацийне. Вечером видав король Едвард в Кавс (Cowes) обід на честь французских офіцирів. В обідї взяла участь також королева і члени королївскої родини. Король Едвард виголосив тоаст, в котрім висказав надію, що гостина французскої ескадри скріпить дружбу межи обома державами, а сердечне порозумінє обох держав буде підпорою мира.

Петербурґ 8 серпня. Ґен. Лїневич телеґрафує 4 серпня: Коло Ґайлюншан прийшло дня 2 с. м. коло сїл Наншаншензе і Суішулюшуан до стички з япаньским войском. Росияни змусили неприятеля уступити ся зі свого фронтового становища на укріплені позаду позициї. Дня 3 с. м. вели Росияни дальше зачіпну акцию і не дали ся обійти. Сповнивши свою задачу вернули Росияни без страти назад.

Шпремберґ 8 серпня. Підчас вчерашної катастрофи (гл. „Новинки“) розбили ся 2 льокомотиви, 4 ваґони пакункові і 5 особових; згинуло 15 до 20 людий а 5 єсть тяжко ранених.

НАДІСЛАНЕ.

Глубоко задумав ся Федько. А небо міжтим починало сьвітліти, зьвізди ледви виднїли на блїдніючім небозводї.

Нараз вистріли стали частїйші. Зі сторони ворога загуділи пушки і ґранати та кулї зі свистом полетіли понад головами стрільцїв. З російскої сторони заревіли також страшні батериї і земля затрясла ся під скаженою канонадою.

Вздовж ряду пройшов старий капітан.

— Дїти, будьте хоробрі — промовив лагідно — нинї буде горяча робота, покажіть, що умієте постояти і за себе і за честь вашої родини.

Побігли кудись ординарцї, приїхав ад'ютант з приказами.

У Федька завмерло серце.

„Ось... ось... зачинає ся“ — подумав і судорожно стиснув рукою рушницю.

Ряди скріпили, артилєрия загреміла сильнїйше, по заду і з обох сторін роздали ся роздираючі душу зойки.

Небо цїлком просьвітлїло, на всходї блиснули перші проміні.

Нараз цїле поле кругом застогнало. Пушки заревіли не умовкаючи, всюди засвистали кулї, затріщали кругом курки.

Федько поглянув перед себе.

Прямо на них, кроком і бігом, то ховаючи ся в траві, то знов виринаючи, ішли поодиноко і купками люди в червоних шапках.

За ними, трохи дальше, поспішним кроком, немов градові тучі плили товпи уоружених людий....

Близше і близше підходять они....

Федько тихо перехрестив ся, дрож перебігла по єго тїлї.

— Дїти, спокійно... ми мусимо побідити — роздав ся позад него спокійний голос.

На передї роздав ся крик: „Алла, Алла!“ і в червоних шапках з скаженими лицями бігом кинулись наперед.

— Ну, пора! — роздав ся позад него той сам спокійний голос — наперед дїти, з Богом!... За мною!

— Гурра! — закричали довкола Федька сотнї голосів. Він також закричав і не памятаючи на себе, кинув ся за другими.

Перед ним виринуло вусате лице, червона шапка....

Федько замахнув кольбою... щось тріснуло... глухо повалило ся на землю. Він махав кольбою, перерізуючи з свистом воздух, побиваючи всїх, хто лиш попав ся єму по дорозї....

III.

Турки відступили. Всюди валяли ся трупи, стогнали ранені. Вояки, задихані, помучені стояли купками і поодиноко, переслїдуючи відступаючих скорим огнем.

Оперши ся на карабін і низько опустивши голову стояв Федько. Він нї о чім не думав і водив очима з одного предмету на другий. Нараз задрожав. Прямо перед ним, розкинувши ся на траві з розбитим черепом, лежав величезний Турок.

Федько відразу пізнав то вусате лице — то той черес тріснув під ударом єго кольби.

„За що я убив єго?“ — пронесло ся в Федьковій голові — „може й у него дома остала ся родина, дїти... може — й по нїм ридають тепер отець і мати?“...

І помимо єго волї, на запорошених і задимлених рісницях єго появили ся сльози. Тихо опустивсь він на колїна перед трупом і припав губами до холодної руки....

— Прости! — ледве чутно прошептали Федькові губи.

Нїхто не засьміяв ся кругом, лиш у близше стоячих товаришів нервово порушились брови і частїйше замигали очи....

Кождий з них думав свою думу.

Рух поїздів

важний від дня 1-го мая 1905.

посп.	особ.	Приходять до Львова
		в день
	6·00	З Кракова, Відня, Сянока, Хирова (ч. Перем.)
	6·10	„ Іцкан, Чорткова, Делятина (ч. Коломию)
	7·00	„ Підволочиск, Бродів (на Підзамче)
	7·20	„ Підволочиск, Бродів (на гол. дворець)
	7·29	„ Лавочного, Борислава, Калуша
	7·50	„ Рави руской, Сокаля
	8 05	„ Станиславова, Жидачева
	8·15	„ Самбора, Сянока, Хирова
	8·18	„ Яворова
8·40		„ Кракова, Відня, Любачева, Хирова
	8·50	„ Кракова, Відня, Хирова (ч. Перем.)
	10·05	„ Коломиї, Жидачева. Потутор
	10·35	„ Ряшева, Ярослава, Любачева
	11·45	„ Лавочного, Калуша, Стрия, Борислава
	11·55	„ Підволочиск, Гусятина, Копичинець
1·30		„ Кракова, Відня, Сянока, Хирова (ч. Пер.)
1 40		„ Іцкан, Чорткова, Калуша, Залїщик
	1·50	„ Самбора. Сянока, Стрілок
2 15		„ Підволочиск, Бродів, Грималова (на Підз.)
2·30		„ Підволочиск, Бродів, Грималова (гол. дв.)
	3·45	„ Тухлї ($^{15}/_{6}$ до $^{30}/_{9}$), Сколього ($^{1}/_{5}$ до $^{30}/_{9}$)
	4·32	„ Яворова
	5·00	„ Белзця. Сокаля, Рави руської
	5·15	„ Підволочиск, Гусятина, Залїщик (на Підз.)
	5 25	„ Кракова, Відня, Хирова
	5·45	„ Іцкан, Жидачева, Калуша
		в ночи
	9·10	З Іцкан, Потутор, Чорткова
	9·20	„ Самбора, Хирова, Ясла
	9·50	„ Кракова, Відня, Сянока, Хирова
	10·20	„ Підволочиск, Бродів, Скали (на Підзамче)
	10·20	„ Підволочиск. Бродів, Скали (гол. дворець)
	10·50	„ Лавочного, Калуша, Дрогобича
12·20		„ Іцкан, Жидачева, Залїщик
2·31		„ Кракова, Ясла, Хирова

посп.	особ.	Відходять зі Львова
		в день
	6·15	До Іцкан, Потутор, Чорткова
	6·30	„ Підволочиск, Бродів, Гусятина
	6·43	„ Підволочиск, Бродів, Гусятина (з Підз.)
	6·55	„ Яворова
	7·30	„ Лавочного, Калуша, Дрогобича
8·25		„ Кракова, Відня, Любачева
	8·35	„ Кракова, Сянока, Відня
	9 00	„ Самбора, Стрілок, Сянока
	9·20	„ Іцкан, Калуша, Делятина
	9·23	„ Підволочиск, Бродів (з Підзамча)
	10·55	„ Підволочиск, Бродів, Грималова
	11·10	„ Белзця, Сокаля, Любачева
	11 15	„ Підволочиск, Бродів (з Підзамча)
	2 55	„ Лавочного, Калуша, Дрогобича
	4·10	„ Ряшева, Любачева, Хирова
	4·15	„ Кракова, Відня, Сянока
	4·20	„ Самбора, Хирова, Сянока
	5·50	„ Коломиї, Жидачева, Керешмезе
	5·58	„ Яворова
		в ночи
	6 25	До Лавочного, Калуша, Дрогобича
	6·35	„ Кракова, Відня, Хирова
	7·30	„ Рави руской
	9·00	„ Підволочиск, Бродів
	10·05	„ Перемишля ($^{1}/_{5}$ до $^{30}/_{9}$), Хирова
	10·40	„ Іцкан, Чорткова, Залїщик
	10·55	„ Самбора, Хирова, Сянока
	11·00	„ Кракова, Відня
	11·05	„ Підволочиск, Грималова, Скали
	11·10	„ Стрия, Дрогобича, Борислава
12·45		„ Кракова, Відня
2·00		„ Підволочиск, Залїщик, Гусятина
2·40		„ Іцкан, Потутор, Скали
2·50		„ Кракова, Відня, Хирова
2 51		„ Іцкан, Калуша

Замітка. Час середно-европейский єсть пізнїйший о 36 мінут від часу львівского. Звичайні білети їзди як і всякі иньші білети, ілюстровані провідники, розклади їзди і т. п. можна набувати цїлий день в містовім бюрі ц. к. зелїзниць державних, пасаж Гавсмана ч. 9.

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

ОГОЛОШЕНЯ.

З друкарнї В. Лозиньского, під зарядом І. Недопада. (Телефона ч. 527).